

Illustreret Tidende.

Nr. 13.]

Udkommer hver Søndag.

Kjøbenhavn den 25. December 1859.

2 Rdlr. Kvartalet.

[1te Bind.

Indhold.

H. C. Andersen. — Indlandet. — Udlandet. — De Børne af H. C. Andersen. — Kærlighed af Conrad. — Guldmedaljen af B. S. Ingemann. — Nær og Fjern. — Frolangens Brud af Forf. til „Retværende Eventyr“. — Meddelelser af Blandet Indhold. — En Kærlig. — Børnlige Haand-Spygebilletter.
Tilføj: Frederiksborg. — Meddelelser af Blandt Indhold. — C. C. F. Wesse: Kærlig-Cavatine.

H. C. Andersen.

Julen er Børnenes Fæst, og derfor bør ogsaa deres Mening i denne glade Tid være den afgjørende. Men hvis Nogen igaar Aftes, da Børnene næsten i ethvert Hums med tændte Læse, blussende Kinder og den mest hævede Forventning afsmalt i hvert Træk stode og stirrede paa den Dør, indenfor hvilken Juleløjerne tændtes, vilde have prøvet paa at dæmpe den barnlige Utaalmodighed, saa gaves der eet Middel dertil, men ogsaa kun et eneste, nemlig at træde ind i Kredsen med et nyt Eventyr af Andersen i Haanden og tilbyde at oplæse det. Om En eller Anden vel i Begyndelsen havde stottet til den sjelesvangre Dør, saa vilde han med eller mod sin Villie føle sig grebet af denne Digter, der ved sin Hjertelighed, Trofasthed og ægte Humor gjør et saa dybt Indtryk paa det barnlige Sind. Og hvis man vilde spørge Børnene, hvilken Digter de helst ønskede at see et Billede af og beskæftige sig med i disse Festsdage, saa kan man vædde Ti mod Een, at det eenstemmige, jublende Svar vilde blive: H. C. Andersen! Men de Gamle blive jo Børn igjen i Julen, man lytter ikke saa noie som ellers til den kolde, beregnende Fornuft og har Intet imod at mindes den Digter, der bedre end de fleste forstaaer at besætte os i Phantasiens Rige. Ja selv Kritikerne, Brantens, Misforstaaelsens og Snuvæsenets Incarnation, af hvem vor Digter i sit Liv har havt større Sorg end Glæde, føler sit iiske Hjerter opvarmet ved denne Fæst fylder sine Kommer med Væder og Veberager, for at glæde en eller anden Børnelok; han forstummer og troster sig i alt Fald med, at Folkets Høst er Guds Høst. Naar Store og Smaa, Unge og Gamle imidlertid ere enige om Noget, og naar de oveni købet ikke behøve at bevrugte Modstand af Kritiken, saa maa det see. Derfor skal Tanken i dette Diebsk henledes paa Børnenes Julindsigter, og for at vort Billede kan blive lyst og klart, skal hans Værk: „Mit Livs Eventyr“ være den Valet, hvoraf Farverne tages.

Den 2den April 1805 fødtes i en lille, fattig Stue i Odense Hans Christian Andersen. Hans Fader var Skomager og levede i trange Kaar; en Kasse Jord med Burslag og Persille, der stod paa Taget, var Husets hele Have, som endnu blomstret i hans Eventyr: Sneedronningen. Hans Barnsom og Ungdomskaar henlevede han i Kamp med Armod og Misfærd. Hans Digtertalent aabenbarede sig tidligt, allerede som niaarig Dreng skrev han Comedier, og hans Phantasi blev næret ved Læsningen af mange Digterværker, blandt hvilke Holberg og Shakspeare gjorde et saa dybt Indtryk paa ham, at han kunde huske hele Scener udenad. Efter Faderens tidlige Død, gav Moderen, der vilde sætte ham i Skoledræder, omfider efter for hans Duffer og lod ham rejse til Kjøbenhavn, hvor han indtraf i Aaret 1819, hvor Baggelen forudlagde, at der engang vilde blive noget Stort af ham, og hvor han, efterat have lidt megen Nød, omfider fandt varme Velyndere og Bestyrttere i Siboni,

Wespe og Guldberg, men fremfor Alle i Geheime-Consejlsraad Collin, hvis Hums blev hans Hjem, som ledede hans første Skridt og stedse har været ikke hans Bestyrtter, men hans Fader i Ordets ædleste Betydning. Han var forst Elev i Theatrets Skole og Tandskole, men erholdt Afsted derfra, og da han havde skrevet og indleveret et Stykke til Theatret, der vel ikke antoges, men dog efter Rabbets Udsagn indeholdt mange Guldskorn, fik han offentlig Understøttelse til at studere. Under sin Skolegang i Slagelse og Helsingør vakte han Opmærksomhed ved flere Digte, blandt hvilke „Det dvende Barn“ er det mest bekendte. I Aaret 1828 blev han Student, og i „Slet som en Bisværn de brogede Phantasier og Indfald,“ han paa sin Vandring til og fra Manufacturen havde været forfulgt af, ud i Verden i hans første Skrift „Fodreisen fra Holmens Canal til Lystpynten af Amager,“ (1829) en forunderlig Bog, der vidner om en rig, men ofte udfærdig Phantasi og paa hvilken

Hoffmanns Indflydelse er umiskjendelig. Medens de Bedste af Nationen, medens Mænd som Dehnschläger og H. C. Lersch, hos hvem Andersen stedse fandt Opmuntring, Beistand og Trost i Modgangens Timer, kom den unge Digter venligt og smukt imøde, var han derimod i de Selvfabskræde, hvori han bevægede sig, ofte Gjenstand for en Spot, der dels var begrundet i en vis Ubehjælpssomhed og Ubesjendtskab med Verden, dels i den barnlige Trofasthed, hvormed han sagde Alt, hvad han tænkte, uden at have nogen Anelse om, at Blæsertheden og Ironien lurede paa enhver Mestelse; men de, der paa den Tid troede at kunne have ham til Bedste, have vist ofte tænkt paa Gabriels Ord: „Vi skulle ikke spotte, thi vi ere for forfærdede til at vide, hvad vi gjøre os lystige over, og vi kunne ikke altid skjæle Klinten fra Hveden.“ Kort efter „Fodreisen“ skrev han paa rimede Vers: „Kjærlighed paa Nicolai-Taarn“ og sin første Digtsamling, der vandt meget Bifald. Efter en lille

H. C. Andersen.